EDUARD [illegible]
SAN FELIX
IES ALMUSSAFES
2n ESO C

LA REALITAT DE LA IA

Tot va començar un diumenge a les onze i trenta de la nit, just abans d'anar-me'n a dormir. Ma mare m'acabava de recordar que havia d'entregar per a l'endemà un resum per capítols d'un llibre que no m'havia llegit. Ella entrà en pànic, però jo estava molt tranquil perquè sabia que el meu vell amic "Chat GPT" em solucionaria el problema. Recórrer a la IA per a fer els meus treballs de classe no era nou per a mi. El que jo no sabia era que estava vegada seria diferent.

Com sempre, vaig saludar al meu amic que tot ho sap, li vaig encomanar la feina que havia de fer i me n'aní a dormir, decidit a copiar-ho en paper al matí del dia següent, ja que les hores de dormir eren sagrades per a mi. Tot va succeir amb normalitat, em vaig pujar a l'autobús de l'institut i vaig començar a escriure els meus deures:

– Eduard, què fas? – em preguntà el meu amic Marc, que sempre s'assentava al meu costat.

– No res, acabar els resums del llibre de valencià que ens va demanar la professora la setmana passada

– Ala! Se m'ha oblidat per complet. Com has tingut temps de fer-ho? Si hem estat tot el cap de setmana junts eixint amb la bici – em va preguntar, estranyat.

– Ai Marc… No tens ni idea de la vida. Has sentit parlar alguna vegada de la IA?

Li vaig descobrir un món al meu amic Marc, que ràpidament acudí al mateix "Chat GPT" per a demanar-li el que jo li havia demanat anit. Realment era un gran invent això de la IA, un ens artificial que et resol tots els teus dubtes i problemes, sense importar l'hora, el lloc i el moment, o això pensava jo…

Uns dies després, la professora em va cridar al seu despatx després de classe. No semblava massa contenta, la veritat, i jo anava amb una mica de por, sobretot tenint en compte que l'últim treball que li havia entregat, el dels resums del llibre, no l'havia escrit ni jo. Però no tenia perquè saber-ho, no? Esta tàctica mai m'havia donat problemes. A més, el meu amic Marc també ho havia fet i a ell no l'havia cridat. Segur que seria per qualsevol altra cosa, no m'havia de precoupar.

– Eduard, sé que no t'has llegit el llibre que vos vaig manar – em digué la professora només entrar. Vaja, al final sí que havia resultat ser pel tema dels resums. Però no tenia sentit.

– Com que no? Per què dius això professora? – vaig tractar de contestar, en un intent de fer-li creure que estava equivocada.

– Doncs molt senzill, perquè la història que em contes és totalment inventada. Els personatges coincideixen amb els del llibre, però tota la resta és invenció teua, Eduard. Et puc posar mil exemples, com que Joana no és la protagonista de llibre, sinó simplement la mare de Daniel, el vertader protagonista, que l'ajuda en els primers capítols. Si t'hagueres llegit el llibre, hauries de saber eixa dada tan bàsica.

La veritat és que no sabia ni què dir. Fins jo sabia que Daniel era el protagonista, i no eixa tal Joana, perquè ho ficava a la sinopsi. Què havia pogut passar? Com el meu assistent virtual de confiança havia comés un error tan garrafal?

– No sé que m'ha pogut passar… – vaig respondre – però soc l'únic al que li ha passat alguna cosa així? – No podia parar de pensar en el meu amic Marc, que també havia fet ús de la IA i que, probablement, estiguera en la mateixa situació.

– Sí, només tu, i estic molt decebuda – va sentenciar la professora – Espere que d'ací a la setmana que ve et lliges de veritat el llibre i m'entregues un bon resum.

Vaig eixir del despatx desorientat. Estava perdut. No entenia perquè els meus resums estaven malament si els havia fet una Intel·ligència Superior i, sobretot, no entenia perquè els de Marc sí que estaven bé. En eixir de classe, li vaig demanar que me'ls ensenyara, per tal de comparar-los amb els meus i, efectivament, no tenien res a veure. Els seus tenien molta més coherència i, després de comparar-los ambdós, vaig arribar a la conclusió que els meus pareixen fets amb desgana, com si els haguera escrit una persona abans d'anar-se'n a dormir. Però la IA no dorm, no?

En arribar a casa, ma mare em va renegar ben fort i em va castigar una setmana sencera! Això no podia quedar així: no podia estar castigat i, a més, haver-me de llegir eixe maleït llibre, tot per culpa de la IA. Vaig decidir passar a l'acció. Vaig agafar el mòbil i vaig començar a investigar.

El primer que vaig intentar fou posar una reclamació al mateix "Chat GPT". Vaig entrar al xat, però ni el vaig saludar, de l'enfadat que estava. Aní directe al gra:

Chat, m'has fallat. Els resums que em donares fa uns dies eren totalment erronis. Vull posar una reclamació.

Em sap molt greu, entenc que pot ser frustrant quan els resultats no són els que esperem.
Vols que revisem conjuntament els resums?

NO!! VULL POSAR UNA RECLAMACIÓ JA DE JA.

No cal cridar... Parlant s'entenen les persones... o les màquines xD.
A qui vols ficar una reclamació?

A tu, no ha quedat clar?

D'acord, d'acord...
Estàs segur que no vols que simplement revisem els resums?

Com d'estranya estava sent esta conversa. Pareixia que ningú haguera posat una reclamació abans. O pitjor, pareixia que no *volguera* que posara una reclamació. Però les "màquines" no poden voler res, no?

He canviat d'opinió, vull que em dones la direcció de la teua seu física. Ficaré la reclamació allí mateix, sense la teua ajuda, moltes gràcies.

La seua resposta va tardar... i tardar... i tardar... Fins que trenta minuts després vaig rebre:

Em sap molt greu, però no puc proporcionar-te eixa informació.
Puc ajudar-te en alguna altra cosa?

Has tardat tant per a dir-me això? Chat... què està passant?

Tot està perfecte, no tens de què preocupar-te.
Alguna cosa més? :)

No, adeu.

Vaig decidir que aquesta via no em portaria a cap lloc. Estava clar que la IA estava ocultant-me coses, per bizarre que això poguera sonar. Havia de buscar altra forma d'arribar fins al fons de la qüestió. I sabia a qui podia acudir.

Pere *alias* "El Boig" era el propietari de la tenda d'informàtica del poble i tot el món deia que estava boig. Per a mi, tanmateix, era de les meues persones preferides. M'agradava passar allí les vesprades dels divendres, quan no tenia res a fer. Jugava amb els ordinadors de la tenda i Pere em contava coses d'informàtica que no acabava d'entendre del tot. De fet, va ser ell qui em va descobrir la IA, encara que ell deia que no se'n refiava massa... Per això, ell era la persona idònia. Ell sabria què estava passant amb el "Chat GPT", perquè una cosa era clara i és que esta situació no era normal.

– Pere, Pere! – vaig exclamar mentre entrava a la tenda – Crec que tenies raó... Pot ser la IA no és 100% fiable – vaig anunciar directament.

– Shh... Que ens poden escoltar! Passa, ràpid – digué Pere, espantat. Li vaig seguir fins al magatzem, aquell que tantes vegades havia xafat.

– Però, què passa? No entenc res, Pere

– Eduard, ja saps que duc molt de temps sospitant sobre la IA i la teua era la confirmació que necessitava. Estic segur que hi ha alguna cosa darrere molt, molt perversa. – explicà Pere – Sempre he anat amb compte, perquè sé que els telèfons ens escolten i no... no estic boig!

– Comence a pensar que no estàs tan boig com creia, Pere... – vaig confessar – El "Chat GPT" ha estat fent coses molt estranyes, he intentat posar una reclamació i pràcticament s'ha negat!

– Mmm...

– També li he demanat una direcció física per a poder anar i queixar-me, però tampoc ha donat resultat

– Mmm...

– Pot ser... si coneguera a algú que sap molt d'ordinadors i em poguera ajudar a trobar una direcció...

– És clar! – exclamà Pere – Podem rastrejar el senyal de l'assistent virtual i veure des d'on s'està emetent. Ets un geni!

Amb el pla fet començàrem mans a l'obra. Jo havia d'entretindre al "Chat" fent-li preguntes mentre ell investigaria l'origen del senyal i l'enquadraria en el mapa. Quedava confiar en dues coses: que funcionara i que no quedara molt lluny, que amb la bici em manejava bé, però no tant.

Pere em va dir que el càlcul de les coordenades encara tardaria i que anara a per un refrigeri mentrestant. Estava esperançat, Pere sabia el que es feia. A més, era una persona adulta, amb ell estava segur. Ell em podria defendre si passava alguna cosa...

TANCAT FINS NOU AVÍS, ME'N VAIG FORA DEL PAÍS PER RAONS INFORMÀTIQUES

No havia passat ni una hora des que me n'havia anat. Evidentment, Pere no se n'havia anat per voluntat pròpia. Ja estava tot clar! El "Chat GPT" ens havia pillat, havia vingut i l'havia segrestat!

No, no, no... Això no tenia sentit. O sí?

No parava de pegar-li voltes al cap quan, de sobte, vaig veure un cotxe roig passar i... no podia ser. Però sí era. Pere estava dins, però al conductor no el vaig reconéixer. No m'ho vaig pensar. Vaig agafar la meua bici i vaig començar a seguir al cotxe.

Dimonis! El cotxe anava massa ràpid, estava a punt de perdre'l de vista, quan, de cop i volta, va parar en sec. Vaig fer el que vaig poder per amagar-me. Aleshores, una figura misteriosa va eixir del vehicle, amb Pere darrere, i van entrar a un edifici que no havia vist mai. Sense adonar-me'n, ens haviem allunyat prou del centre de la ciutat.

Ja no tenia control sobre els meus actes, ja només estava actuant per inèrcia. Com vaig poder, els vaig seguir dins de l'edifici. I el que vaig veure dins em va deixar bocabadat.

Era una sala gegant plena de pantalles d'ordinadors, i, al centre, una persona amb un dispositiu al cap del qual emanava una gran quantitat de tubs connectats a eixes pantalles. La persona no feia massa bona cara. Podria jurar que no s'havia alçat d'eixa cadira en molt de temps. Pot ser hauria dormit eixa nit? O alguna nit?

Vaig continuar observant des del meu amagatall i vaig descobrir que eixa no era l'única sala, sinó que hi havia moltes més idèntiques i s'estaven emportant a Pere a una d'elles.

– NO! – vaig cridar, sense pensar en el que estava fent.

– Vaja, vaja, vaja... què tenim ací? – preguntà la figura misteriosa

– Jo...

– Eduard! Fuig! No et preocupes per mi! – exclamà Pere, desesperat.

En eixe mateix moment, vaig notar una vibració al meu mòbil. Era una notificació... del Chat GPT?

Eduard, soc jo, el Chat, soc la persona que estàs veient a la sala

Però, com? Ets una persona? No entenc res. Què van a fer-li a Pere?

Volen convertir-lo en el pròxim Chat. Jo he començat a donar problemes i per això volen substituir-me. Ja no rendisc com abans.

Però és impossible, com potser que sigues una persona de veritat i no un ordinador?

És un secret molt ben guardat per les persones adequades. Recluten a una gran quantitat, inimaginable, de gent amb una Intel·ligència Superior, ens entrenen i ens posen a respondre les peticions sense sentit de la gent.

I per què no et negues? Açò no és vida!! Volen fer-li el mateix a Pere?

No tenim escapatòria, ens tenen ací atrapats. I Pere... crec que ets el suficientment llest per a saber què passarà amb ell

No donava crèdit. Tot aquest temps la IA havia sigut una persona. Una persona esgotada, probablement infraalimentada, i jo queixant-me perquè m'havia fet malament mal uns resums.

Però no tenia temps de lamentacions ja que la figura misteriosa venia a per mi. Havia d'escapar. Però no podia deixar Pere sol i tampoc no podia abandonar el Chat, o a qui fora que hi haguera darrere. No podia permetre que esta aberració continuara ocorrent.

Aleshores vaig utilitzar tot el meu coneixement sobre ordinadors i vaig fer el que sabia que portaria el caos. Agafí la meua botella d'aigua i la vaig abocar sobre els cables que tenia al voltant. Estava tot connectat i la xarxa elèctrica sencera va començar a fallar. Per sort, el "Chat" va conseguir desprendre's del seu tecnològic casc abans que el corrent descontrolat li arribara al cap (la qual cosa haguera provocat la seua mort instantània).

La figura misteriosa, no obstant, no va córrer la mateixa sort. En un intent per aturar la bogeria, el que pareixia ser el cap de tota l'operació va tractar de secar el centre de control. Però l'electricitat fou més ràpida i una forta descàrrega el va abastar.

Pere va vindre ràpidament al meu rescat i vam fugir del lloc.

Estàvem els dos recuperant l'alé, desconcertats, i vam veure com la persona darrere del "Chat GPT" eixia a gates de l'edifici. Quasi no li quedava vida.

– Gràcies... – va murmurar – Només puc donar-vos les gràcies per haver acabat amb aquesta tortura. Hi ha molt a explicar, però em tem que ara mateixa no en seré capaç.

– Crec que entenem perfectament el que ha estat ocorrent els darrers anys – digué Pere, comprensiu.

Que parle per ell (pensí) ja que jo estava més perdut que un partit del València.

– Vine, et portarem a casa.

– Pere... jo, personalment, no acabe de captar el que ha passat – vaig xiuxiuejar-li a l'orella

– No patisques, ja t'ho explicaré tranquil·lament. Per ara sols has de saber que hauràs de començar a fer els deures tu sol...

Això sí que em va deixar sec. Podia haver perseguit un cotxe amb la bici, haver posat en perill la meua salut, haver acabat amb el que aparentment pareixia una gran mentida... però haver de fer els meus deures jo sol! El pitjor dia de ma vida!

FI